

Елвіса» означено, що писалася вона спочатку до 24 лютого 2022 року, а фінал її – після цієї дати. Отже, саме драма «Молитва за Елвіса» М. Смілянець стала найпереконливішим останнім акордом проекту «Ми з України.Сценічні зустрічі», що ніби поєднав у собі усі актуальні тенденції сучасної української драматургії – від неоромантичних та неореалістичних стильових ознак до прийомів перформансу та документальної драми, яку пише сьогодні саме життя.

Список використаних джерел:

1. Бондарева О. Міф і драма у новітньому літературному контексті: поновлення структурного зв'язку через жанрове моделювання. Четверта хвиля, Київ, 2006. 510 с.
2. Васильєв Є. Сучасна драматургія : жанрові трансформації, модифікації, новації. Луцьк : ПВД «Твердиня», 2017. 532 с.
3. Вірченко Т. Художній конфлікт в українській драматургії 1990–2010-х років: дискурс, еволюція, типологія. Кривий Ріг : Видавничий дім, 2012. с. 336.
4. Улюра Г. Горить: рецензія на книжку Сергія Жадана «Хлібне перемир'я». Літакцент.02.07.2020.<http://litakcent.com/2020/07/02/gorit-rensenziya-na-knizhku-sergiya-zhadana-hlibne-peremir-ya/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-272-5-47>

Музиченко Н. І.,

*викладач української мови та літератури
Ліцею «Educator», м. Київ*

Карабань А. З.,

*учениця 7 класу
Ліцею «Educator», м. Київ*

ОСОБЛИВІСТЬ ПЕЙЗАЖУ ЯК КОМПОЗИЦІЙНОГО ЕЛЕМЕНТА В ПОЕМІ «КАТЕРИНА» Т. ШЕВЧЕНКА

Як відомо, Тарас Шевченко – майстер пейзажних описів. Саме вони є важливою складовою поетичних творів Кобзаря, зокрема, й елементом композиції поеми «Катерина». В основі зазначеної соціально-побутової поеми – трагічна історія українки Катерини, яка щиро покохала москаля Івана. Але молодим не судилося бути щасливими: солдат Іван залишає дівчину й обіцяє повернутися.

Катерина чекає дитину, односельці глузують із неї і насміхаються. Ми простежуємо драматизм почуттів героїні, які підсилено зоровою картиною заходу сонця:

Зайде сонце – Катерина
По садочку ходить [1, с. 30].

Згодом спостерігаємо зміну пейзажних елементів – настає весна. Катерина вийшла в садок, але вже не співає, оскільки навіть краса пробудження природи не приносить радості головній героїні:

Зеленіють по садочку
Черешні та вишні;
Як і перше виходила,
Катерина вийшла.
Вийшла, та вже не співає,
Як перше співала,
Як москаля молодого
В вишник дожидала [1, с. 31].

Після того, як батьки вигнали Катерину з дому, дівчина йде шукати коханого. Тарас Шевченко підсилює емоційний стан героїні описовим пейзажем нічного лісу:

Кричать сови, спить діброва,
Зірочки сіяють,
Понад шляхом, щирцею,
Ховрашки гуляють.
Спочивають добрі люде,
Що кого втомило:
Кого – щастя, кого – сльози,
Все нічка покрила.
Всіх покрила темнісінька,
Як діточок мати [1, с. 35].

Але все ж спостерігаємо щире авторське співчуття до головної героїні, виражене пестливими лексемами «зірочки», «ховрашки», «нічка», «темнісінька», «діточок».

Зненацька настала зима. Тарас Шевченко з болем і співчуттям зображує Катерину, яка йде полем із немовлям на руках:

Реве, стогне хуртовина,
Котить, верне полем;
Стоїть Катря серед поля,
Дала сльозам волю [1, с. 38].

Особливого драматизму набуває той момент, коли Катерина все ж зустрічає свого коханого Івана. Забувши всі страждання, приниження, біль і втому, головна героїня несе на руках немовля... Але Іван поїхав, навіть не глянувши на сина! І ми знову спостерігаємо зимовий пейзаж:

Реве, свище заверюха.
По лісу завило;
Як те море, біле поле
Снігом покотилось.
Чорнобрива Катерина
Найшла, що шукала.
Дунув вітер понад ставом —
І сліду не стало [1, с. 39].

Так, за допомогою пейзажного опису Тарас Шевченко зобразив страшний фінал життєвого шляху нещасної і покинутої всіма Катерини. Зокрема, зимова завірюха, зображена в цих рядках, символізує невизначеність самої героїні, і її трагічний вибір – самогубство.

Як бачимо, пейзажні описи надають поемі «Катерина» особливої виразності, підсилюють ідейний задум автора і виступають важливим стилістичним прийомом.

Список використаних джерел:

1. Шевченко, Т. Г. Кобзар. К. : Видавництво «Дніпро», 1971.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-272-5-48>

Нікітюк Я. В.,
аспірантка 3-го року навчання
спеціальності 10.01.04 «Література зарубіжних країн»
кафедри англійської філології
Запорізького національного університету

АКУЛЬТУРАЦІЯ ЯК ПРОЯВ ДІАЛОГУ КУЛЬТУР: РЕЦЕПЦІЯ ШЕКСПІРА В ІТАЛІЇ

Доба Відродження була епохою турбулентних культурних контактів, активних взаємовпливів та безпосереднього культурного обміну. Культурні стосунки між Англією та Італією є особливо цікавим об'єктом дослідження, адже ці дві європейські країни наділені харизматичною культурною ідентичністю і мають як подібні риси, так і вражаючі відмінності. Крім того, культурний діалог між Англією та Італією був надзвичайно інтенсивним та плідним попри релігійні та політичні розбіжності. Шекспір став «провідником» цього діалогу, а його твори до сьогодні залишаються міжкультурним «містком», що уможливило активний міжкультурний обмін. Саме тому розгляда